

[Udenrigsministeren.]

er aggressor, og derfor kan man ikke belønne Kina ved at invitere det med. Det sagde jeg ikke; min motivering var, at de vestlige stormagter måtte afslå at gå med til en sådan konference, så længe Pekingregeringen ikke var villig til at gå ind på en våbenstilstand, og det er noget andet. Hertil vil den kommunistiske ordfører måske indvende — jeg har i hvert fald set argumentet brugt i „Land og Folk“, som jeg læser for mine synders skyld —, at det er, fordi man forlanger, at Kina skal acceptere de amerikanske angriberes betingelser. Her kan enhver se, hvordan tingene stilles på hovedet. Det ærede medlem finder det rimeligt, at angriberne — som jo ikke er FN eller de vestlige stormagter eller United States — skal diktere betingelserne for en våbenstilstand. Hele argumentationen forudsætter, at demokratierne skal sætte sig selv på anklagebænken.

Det ærede medlem citerede en udtalelse af Christmas Møller fra forsommeren 1945 om Sovjetunionen og det danske kommunistparti. Denne udtalelse dækkede ganske opfattelsen i Danmark på det pågældende tidspunkt; det var dengang, Sovjetunionens allierede, England og USA, mente at have grundlag for den opfattelse, at der ville være basis for et positivt samarbejde efter krigen. De ønskede intet hellere, og vi ønskede intet hellere; og det var i tillid hertil, at England og De Forenede Stater demobiliserede deres hære og reducerede deres militærvæsen i den grad, at der vil gå lang tid for blot at bringe dem nogenlunde op på højde med de styrker, der hele tiden har været i beredskab i Sovjetunionen. Vestens tillid blev mødt med kulde og mistillid. Det samarbejde, vi havde ventet, kom ikke i stand. Vi led skuffelse på skuffelse. Og vi så frie stater bukke under.

Det er så vanskeligt at diskutere med det ærede medlem, da han bruger ordene i en helt anden betydning end vi andre. Fred og frihed vindes kun ved at holde sig udenfor det amerikanske diktatur, siger det ærede medlem. I dette tilfælde formoder jeg, diktatur skal oversættes ved samarbejde. Hvis vi holder os isoleret, skulle vi altså være sikrede. Vore erfaringer viser noget andet. Og dette er baggrunden for Atlantpolitikken. Men dette til trods opgiver vi ikke tanken om en afspænding, og hvad Danmark kan gøre dertil, vil ikke blive forsvundet. Netop derfor må det stærkt beklages, at det kommunistiske parti ser det som sin opgave at så mistillid til regeringens hensigter og motiv og udbrede urigtige forestillinger om forholdene i Danmark. Det ærede medlem spør-

ger imidlertid i denne forbindelse, om jeg da tror, at den omstændighed, at Danmark har sluttet sig til en militær alliance, som han siger, „åbent vendt imod Sovjetunionen“, kan forbedre Danmarks forhold til denne stat. Atlantpagten er ikke vendt mod Sovjetunionen. Den er en forsvarsalliance. Ingen behøver at frygte den, hvis de ikke nærer aggressive hensigter. Det, der kan skade Danmarks forhold til Sovjetunionen, er først og fremmest, at der gives en urigtig fremstilling af Atlantpagtens karakter og af Danmarks bevæggrund til at slutte sig til den.

Jeg skal derefter vende mig til spørgsmålet om de såkaldte sanktioner. Det ærede medlem vil hævde, at den embargo, der er tale om, i virkeligheden er sanktioner. Jeg kan først i forbigående nævne, at FN's pagts artikel 41 slet ikke benytter udtrykket sanktioner, den taler om forholdsregler. Det udelukker naturligvis ikke, at disse forholdsregler kan være, hvad der i daglig tale kaldes sanktioner. Men den våbenembargo, der er tale om, falder ikke ind under dette begreb i egentlig forstand, og den vedtagne resolution henviser da heller ikke til pagtens artikel 41. Citatet fra Den lille Salmonsens er heller ikke noget bevis. Der står jo udtrykkeligt, at sanktioner er betegnelsen for tvangsmidler, men her er ikke tale om straf eller tvang, men om en simpel konsekvens af, at de kinesiske tropper er gået til angreb på De Forenede Nationer. En nødvendig foranstaltning. Et led i forsvaret af Korea. Ydermere fremgår det klart af de citerede artikler 16 og 17 i den gamle Folkeforbunds-pagt, at der ikke er tale om sanktioner, for det, der her nævnes, er afbrydelse af al handel og alle finansielle forbindelser. Det er foranstaltninger, der i sig selv kan virke som tvangsmidler modsat våbenembargo.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen kom også i sin tale ind på Grønlandsoverenskomsten. I modsætning til, hvad der var tilfældet overfor de ærede medlemmer hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) og hr. Viggo Starcke, er jeg ikke i stand til i dette tilfælde at fremsætte konkrete oplysninger. De påstande, som det ærede medlem baserede sit indlæg på, havde en så fantasifuld og luftig karakter, at man tvinges til at ihukomme det gamle ordsprog om de ti vise og den ene tåbe. Det ærede medlem havde ved et intensivt studium af amerikanske magasiner og referater af forskellige amerikanske privatmænds udtalelser formået at danne sig en forestilling om Grønland som en angrebsbase, med vold frataget Danmark af De Forenede Stater for at iværksætte en angrebskrig, såvidt jeg forstod ikke blot mod Sovjet-